

Sygn. akt. IV Ka 572/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r.

sprawy **M. K.**

obwinionej o wykroczenia z art. 66 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 11 maja 2012 r. sygn. akt. II W 1331/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną M. K. od popełnienia przypisanych jej czynów,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. 516,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionej

z urzędu przed sądem odwoławczym,

III. koszty procesu w sprawie zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 572/12

UZASADNIENIE

Obwiniona M. K. stanęła pod zarzutem tego, że:

1. w dniu 30 maja 2011 r., ze swawoli, chcąc wywołać niepotrzebną czynność fałszywą interwencją wprowadziła w błąd KPP P.

o uszkodzeniu mienia co skutkowało skierowaniem do niej w dniu 31.05.2011 o godz. 13.30 patrolu z Rewiru Dzielnicowych

w G. na zgłoszenie, które okazało się całkowicie bezzasadne

i spowodowało niepotrzebną czynność,

2. w dniu 06 czerwca 2011 o godz. 11:55 wezwała telefonicznie Policję na interwencję domową pod adresem G., ul. (...), która po podjęciu przez funkcjonariuszy z Rewiru Dzielnicowych

w G. okazała się zupełnie bezpodstawna wynikająca ze swawoli obwinionej co spowodowało niepotrzebną czynność,

3. w dniu 11 czerwca 2011 o godz. 00:05 wezwała telefonicznie Policję na interwencję domową pod adresem G., ul. (...), która po podjęciu przez funkcjonariuszy z Rewiru Dzielnicy w G. okazała się zupełnie bezpodstawną wynikającą ze swawoli obwinionej co spowodowało niepotrzebną czynność

tj. za wykroczenie z art. 66 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z dnia 11 maja 2012 roku uznał M. K. za winną tego, że w dniu 30 maja 2011 roku ze swawoli, chcąc wywołać niepotrzebną czynność fałszywą informacją wprowadziła w błąd KPP P. o uszkodzeniu mienia co skutkowało skierowaniem do niej

w dniu 31.05.2011 roku o godz. 13:30 patrolu z Rewiru Dzielnicy w G. na zgłoszenie, które okazało się całkowicie bezzasadne

i spowodowało niepotrzebną czynność to jest popełnienia czynu z art. 66 § 1 k.w. oraz tego, że w dniu 06 czerwca 2013 roku o godz. 11:55 wezwała telefonicznie Policję na interwencję domową pod adresem G., ul. (...), która po podjęciu przez funkcjonariuszy z Rewiru Dzielnicy w G. okazała się zupełnie bezpodstawną wynikającą ze swawoli obwinionej co spowodowało niepotrzebną czynność to jest popełnienia czynu z art. 66 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 66 § 1 k.w. w zw.

z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierzył jej karę grzywny w kwocie 100 (sto) złotych.

Na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zwolnił obwinioną od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowanych wydatków postępowania i nie wymierzył jej opłaty w sprawie.

Wyrok ten zaskarżyła osobistą apelacją obwiniona.

Zarzuciła cyt. dosłownie „błędy w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż jako obwiniona dopuściłam się do zarzucanych mi wykroczeń, o czyn z art. 66 § 1 k.w.”.

Przy tak sformułowanym zarzucie wniosła o uniewinnienie od zarzucanych jej czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja osobista obwinionej zasługiwała na uwzględnienie.

Treść apelacji wprawdzie nie precyzuje zarzutów, jednakże jej wymowa sprowadza się do wskazania, że obwiniona miała poczucie popełnienia przeciwko niej czynów, które wymagały interwencji policji.

Apelacja zatem stanowi niejako powielenie wyjaśnień M. K., gdzie utrzymywała, że osoby obce celowo uszkodziły antenę telekomunikacyjną, zaś były mąż uniemożliwia jej zabranie rzeczy z zajmowanego przez siebie pokoju. Wyjaśnienia te (pośrednio potwierdzone dowodami z zeznań świadka A. P. (k – 42) i K. K. (k – 43)) – prowadzą do wniosku, że u podstaw wezwania policji leżało przekonanie popełnienia czynów naruszających prawo, a zatem, że interwencja była obiektywnie konieczna.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego materiału dowodowego skoncentrował się na zeznaniach funkcjonariuszy policji, wg których wezwanie ich przez obwinioną było bezpodstawne.

Pomijając już kwestię na ile dowody z tych zeznań są miarodajne trzeba podkreślić, iż uwadze Sądu Rejonowego uszła kwestia strony podmiotowej wymaganej dla wykroczenia z art. 66 k.w.

Treść tego wykroczenia, a szczególnie użyte tam określenie „chcąc” wskazuje, że czyn wyczerpujący jego znamiona można popełnić tylko przez działanie umyślne i to w zamiarze bezpośrednim.

Wymagane jest stwierdzenie złośliwości lub swawoli przy wprowadzeniu w błąd oraz chęci wywołania niepotrzebnej czynności. Przy czym wprowadzenie w błąd jest akcją celową, a więc odpowiedzialność ograniczona jest do działań cum dolo directo (tak między innymi SN wyrok z 22.09.2005 r. KZS 2006, nr 6 poz. 69).

Zachowanie się sprawcy tego wykroczenia polega więc na świadomym wprowadzeniu w błąd instytucji lub organów wskazanych w dyspozycji tego przepisu.

Odnosząc to wszystko na grunt niniejszej sprawy trudno przyjąć, że obwiniona wzywała policję, w sposób umyślny wg własnej woli kierując się chęcią wywołania niepotrzebnych działań funkcjonariuszy.

Wręcz przeciwnie wymowa przedstawionych wyżej dowodów prowadzi do wniosku, iż prosząc o interwencję obwiniona była subiektywnie przekonana, że interwencja ta jest konieczna i potrzebna albowiem osoby trzecie podjęły działania, które w jej rozumieniu stanowiły naruszenie przepisów prawa.

Właściwe zatem określenie strony podmiotowej – nastawienia psychicznego sprawcy winno być przedmiotem zasadniczej oceny przy rozpoznawaniu spraw o wykroczenie z art. 66 k.w. Ta sfera bowiem decyduje, czy sprawcy można przypisać winę w zakresie tego wykroczenia nawet jeśli zasadność podjętych przez wskazane organy czynności z obiektywnego punktu widzenia jest wątpliwa.

Taka sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie. Wprawdzie istnieją wątpliwości co do potrzeby interwencji policji jednakże trudno w świetle całokształtu zebranego materiału dowodowego wykazać, że obwiniona interwencję tę spowodowała kierując się jedynie chęcią wywołania niepotrzebnej czynności.

Mając więc to wszystko na uwadze należało uznać zasadność apelacji obwinionej, w konsekwencji zmienić zaskarżony wyrok poprzez uniewinnienie jej od przypisanych czynów.

O kosztach orzeczono w oparciu o art. 118 § 1 k.p.s.w.